

Vjeronaučna olimpijada 2013./2014.

Kao i dosadašnjih godina, formirala se ekipa vjeronaučne olimpijade. Na početku svi smo težili za uspjehom, te 'novim pobjedama'. Tako je došao dan našeg prvog susreta, na kojem nitko nije ni slutio kako će sve to biti. Tada nam je bila predstavljena i ovogodišnja tema 'Katolička crkva-doprinosi i odnosi', koja nam se činila teška, i na prvi pogled nesavladiva. No, volja čini čuda, zar ne? Bilo je trenutaka kada smo željele odustati. Dvoumle smo se da li nastaviti dalje, tj. da li krenuti s intenzivnim učenjem. Pred nama su bili zadaci, za koje smo osjećale, da nadilaze naše snage, mogućnosti i sposobnosti. Ali mi smo odlučile da ipak idemo. Odlučile smo da ćemo pokušati i da ćemo dati najbolje od sebe jer osjećamo da moramo ići, jer nas tjera jedan nutarnji glas: Kristova prisutnost u našem životu. Tada nismo ni slutile koliko smo dobru odluku donijele i kolike će to promjene donijeti u našu svakodnevicu.

Ubrzo je došao i dan županijskog natjecanja koje se održalo 24. siječnja u školi u Začretju. Bilo je treme, jer je nekima iz ekipe ovo bilo prvo ovakvo natjecanje. No, sve je prošlo kako smo mi htjele. Pobjedile smo, i s uvjerljivom prednošću osigurale nadbiskupijsko natjecanje. No, vremena za slavlje nije bilo mnogo, ubrzo je slijedio novi, teži ispit: nadbiskupijsko.

Vrijeme priprema je proletjelo, te je tako došao i 19. veljače, dan kad se održalo nadbiskupijsko natjecanje u Zagrebu, na Kaptolu. Natjecanje se sastojalo od tri dijela: pismeni dio, tombola i na kraju milijunak za 5 najboljih ekipa. Nije se sve svodilo samo na 'borbu' i natjecanje. Stekle smo nove prijatelje i nova iskustva koja ćemo pamtit i cijeli život. Došli su i rezultati koji su pokazali da dijelimo prvo mjesto sa još jednom zagrebačkom ekipom. Bili smo suočeni s pripetavanjem u kojem smo mi nakon par pitanja pogriješili, te smo proglašeni kao drugi. To je značilo da za nas nema toliko željenog državnog. No, kroz svo to vrijeme vodili smo se geslom isusovaca „Ad maiorem dei gloriam - Na veću slavu Božju“, te smo iako tužne, to prihvatile kao Božju volju. No, ipak nije sve ostalo tako. Sve se mi još uvijek jako dobro i s radošću prisjećamo tog dana, 22. veljače u 18 sati i 10 minuta. Vjerojatno vrijeme koje ćemo još dugo, dugo pamtit. Pružena nam je nova prilika! Pozvane smo na državno natjecanje u Šibenik zbog izvrsnog rezultata na nadbiskupijskom natjecanju!! I od onda, moglo bi se reći da smo svoj život podredile olimpijadi! Gotovo svakodnevno ostajanje u školi i zajedničko učenje, te višesatno učenje kod kuće postala su naša svakodnevica. Iako nam se mjesec travanj činio dalekim, brzo je i to došlo. Uzbuđenje je raslo svakim danom.

Već samim dolaskom u hotel shvatile smo da se sve isplatilo. Natjecanje je započelo svečanim otvaranjem u Katoličkoj osnovnoj školi u Šibeniku. Tu su predstavljene sve ekipe: 17 osnovnoškolskih i 18 srednjoškolskih. Te večeri, na spavanje smo otišle s većim strahom nego inače, ipak nas je sutradan očekivao test na kojem ćemo pokazati svo znanje stečeno kroz ove mjesece pripreme. Ujutro nakon doručka ponovno smo došli u školu. Nakon izrečenih uputa, uputili smo se u učionice pisati test. Sa kronicama oko vrata, molitvom na usnama i Božjom pomoću krenulo je pisanje testa... Nakon napisanog testa ozračje u ekipi malo je 'palo'. Nismo bile zadovoljne napisanim. No, uslijedio je izlet na otok Prvić, gdje smo posjetili Muzej Fausta Vrančića. Na izletu smo se ipak uspjele zabaviti i malo zaboraviti na test. U Šibenik smo se vratili na ručak, nakon kojeg je bio odmor. U poslijepodnevnom satima na redu je bio ekipni dio: foto-slagalica. Iako smo se bojali hoćemo li sve stići, kako su članovi povjerenstva rekli: „rasturile smo!“ Nakon toga ponovno se vratilo prijašnje

veselje. Uslijedio je posjet samom gradu Šibeniku. Obišli smo benediktinski i franjevački samostan, te bili na misi u katedrali koju je predvodio šibenski biskup Ante Ivas, koji je svojom propovijedi oduševio sve. Napomenuo je da je temelj svega „ljubav.“ Istaknuo je primjer Fausta Vrančića rekavši „da čovjek bez ljubavi ne može ni letjeti.“ Biskup je još istaknuo da riječ bogatstvo ne bi imalo svoje pravo značenje da u sebi ne nosi onaj dio BOG. Po završetku mise uslijedilo je zajedničko slikanje pred katedralom, te povratak busevima u hotel na večeru. U autobusu se uvijek pjevalo i nije nedostajalo vedrine. Nakon večere imali smo organiziran kulturno-zabavni program u kojem smo, moglo bi se reći zaboravili na natjecateljski duh i uživali u druženju s novo/staro stečenim prijateljima. Bilo je svega, pjevanja...pa čak i plesa. U kasnim večernjim satima vratili smo se u sobe. Ali, sve što je lijepo, kratko traje, došao je i zadnji dan natjecanja, koji je moglo bi se reći pomalo stresno započeo. Odmah nakon doručka, bili smo suočeni s rezultatima. Sa dozom straha došle smo do tablice s rezultatima i dočekalo nas je nešto što baš i nismo očekivali. Naš pismeni bio je bolji od očekivanog! Ime naše škole stajalo je na samom vrhu tablice. Iako je naša prednost bila samo 0.25, i slijedilo je još završni milijunak, nismo mogle sakriti sreću. Nakon kratkih dogovora s vjeroučiteljem i molitve vratile smo se u dvoranu u kojoj se trebao održati milijunak. Tamo nas nisu čekale najbolje vijesti. Došlo je do žalbi! Neko vrijeme smo samo čekale, i tada su došli članovi povjerenstva i rekli nam da je došlo do promjena. Ubrzo se na zidu našla nova tablica, koja je sa sobom donijela i novu ekipu na vrhu, a to nismo bili mi. Naime, mentor iz Splita uložio je žalbu na pitanje iz slagalice i to je pitanje svima poništeno. To nas je dosta pogodilo, jer se sve to odvijalo nekoliko minuta prije završnog milijunaka. Žalba je bila pravedna, ali način koji na koji je ona priložena nitko ne smatra pravim. Bilo je suza, nevjerice...Vidjeti svoje ime na vrhu, a nakon nekog vremena više ne, nije baš najljepše. Uz bodrenje članova i mentora ostalih ekipa, donekle smo se pribrale i krenule na milijunak. Odgovorile smo bez problema na sva pitanja, no to nije pomoglo. Ostale smo druge. U prvih pola sata nakon milijunaka opet je bilo suza, i žaljenja za prvim mjestom. No nakon razgovora s vjeroučiteljem shvatile smo da nije vrijeme za suze. Ipak, druge smo u državi?! To je rezultat koji smo prije nekoliko mjeseci mogle samo sanjati. Ubrzo je počelo proglašenje, te smo dobile toliko željene medalje. Svi su nam čestitali i na neki način proglasili nas 'moralnim pobjednicima'. Nama je to mnogo značilo i sada je naša sreća velika jer smo svjesne da smo postigle nešto veliko. Osvojile smo putovanje u Rim, i to će nam biti velika nagrada za sav naš trud i učenje kroz ove mjesece. Nakon ručka, slikali smo se s ostalim ekipama, jer ipak, bili su to dani koje ćemo pamtit do kraja života. Uslijedio je povratak kućama.

Mi smo se vratile u Kumrovec bogatije za još jedno novo iskustvo, s kojeg nosimo naše srebro, koje za nas ima zlatni sjaj. Kroz ovu vjeronaučnu olimpijadu zbližile smo se kao ekipa i stekli prijateljstva koja će zasigurno trajati dugo. Na početku nitko nije mogao ni slutiti kako će nam ovo iskustvo promijeniti na neki način i život, razmišljanje...pogled na svijet. Sada sa medaljom oko vrata željno iščekujemo Rim i veselimo se novim spoznajama. Sada možemo sa sigurnošću reći da nam je olimpijada uljepšala ovu školsku godinu i dala nam novi polet.

I na kraju prije svega zahvaljujemo dragom Bogu na svemu što smo kroz ovo vrijeme lijepo doživjeli. Zahvaljujemo i vjeroučitelju koji je mnogo truda i nade položio u nas, jer bez njega ne bi bilo ni ovog rezultata.

Ova vjeronaučna olimpijada uistinu je dokazala i ovo: „**S Bogom je sve moguće!**“

Vjeronaučna ekipa: Tanja Broz, Veronika Lončar, Ivančica Žarković, Antonela Špiljar